

Segítség, szoknyát hord a karakterem!

Sosem fogsz tudni kijátszani egy nőt, egy elfet, egy varázslót, mert... és ezer módon próbálja meg ezer ember alátámasztani a véleményét. Az igazság azonban egyszerű: Nem nőt, elfet, varázslót játszunk ki, hanem egy adott elképzelt karaktert. Egy elképzelt világban élő, lélegző, gondolkodó személyt. Fontos ez a különbség, de még milyen fontos. Persze a „nem tudsz kijátszani egy...” kapcsán hamar meghalljuk, minek annyi előtörténet, minek írjuk fel a karakter apróbb jellemvonásait, minek gondolkodjunk állandó érzelmekről és más apróságokról, anélkül is megy a szerepjáték. Rossz hírem van: Valószínűleg nem megy.

Lehet, hogy számodra a világirodalom minden alkotása csak klisékből áll, de szerinted a te karaktered roppant eredeti, ha nincs egyénisége akkor mégis csak a saját személyiségedből, valahol látott klisékből pótolod ki a hiányzó részeket. Ez pedig természetesen nem fog menni akkor, ha a karakteredről csak annyit tudsz mondani, hogy „nő”. Ja és mindezt férfiként, megannyi viccekből is ismert sztereotípiával felvértezve. Ebben a helyzetben senki nem tudná kijátszani azt a karaktert.

De a helyzethez köze van a támpontok hiányának. Köze van annak, hogy nem dolgoztuk ki alaposan a karaktert. Köze van annak, hogy nem egy élő érző lényben gondolkodunk, hanem csak úgy-ahogy kitöltjük a

réseket. Vagy a saját személyiségünkkel, vagy jól-rosszul összeszedett klisékkel. A gyerekkori indiánosdi óta meglévő rutin is segíthet sokféle karakter kijátszásban. Kitöltjük, áthidaljuk a réseket. Elfedjük a hiányosságokat, hibákat.

A játék jónak tűnik, de az elfedett, kipótolt hiányosságok ettől még léteznek. Sok karakterrel persze minden ilyen hiba ellenére elboldogulhat bárki, és jelezheti: A másik túlmisztifikálja a játékot, nem kell ilyen előtörténet, olyan karakterlap... Az egyszerű karakternél a hibákat elfedve lám milyen egyszerű a játék.

Sokat játszva ellentétes nemű karakterrel persze oda is kialakul a rutini, egy idő után ilyenkor is könnyű rutinból megoldani a helyzetet, bejáratott klisékkel kitölteni a réseket. Ha erre szükség van. De többnyire nem lesz. Mert aki egyszer megszokta, hogy ő a saját karakterét játssza ki, az később ragaszkodni fog hozzá. A karakterét pedig olyan részletesen építi fel, hogy ne kelljen klisékkel elfedni a réseket.

Persze, az első néhány karakterhez (legyen JK vagy NJK) segítség kell majd, hogy felépítsd, mert nem tudsz majd minden részletet (senki sem tud), de egyre jobban belemélyedsz majd a világba, egyre több részlet és összefüggés fog segíteni, egyre könnyebb dolgod lesz.

És egy idő után sokféle karakter természetes lesz.

Persze kérdés, milyen egy jó női karakter? Nézzünk egy egyszerű példát a számítógépes szerepjátékok világából. Vajon Leliana attól lett érdekes, hogy nő? Vagy éppen a története teszi azzá? Megannyi emlék ami formálja a jellemét, megannyi jellemvonás, a köztük lévő kényes egyensúly? Mindaz ami elvisz a hátán egy kiegészítőt egy népszerű játékhoz? Nemege a dala...

2011.07.06.

Szerző: The Elf

Forrás: Kalandmester.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely